Bánh Mật Ong

Haruki Murakami

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Phần I
Phần II

Haruki Murakami

Bánh Mật Ong

Dịch giả: Juriste

Phần I

Dịch từ bản tiếng Pháp của tập " Sau trận động đất".

- Masakichi lấy cơ man nào là mật ong mà chú không thể ăn hết, bỏ vào một cái sô để vào bán ở thi trấn dưới chân núi. Chú gấu Masakichi vốn nổi tiếng là giỏi kiếm mật ong.
Làm sao mà một chú gấu lại có thể kiếm ra được một cái xô ? Sara hỏi.
- Tình cờ mà, Junpei giải thích, chú thấy cái xô này trên mặt đất, trên đường và nhặt về với ý nghĩ là nó sẽ cần cho mình một ngày nào đó.
- Và đúng là cái xô đã rất có ích cho chú !
- Đúng thế ! Vậy đó, Masakichi xuống thị trấn. Chú ngồi ở quảng trường trung tâm và viết một tấm biển : « Mật ong tự nhiên ngon tuyệt, hai trăm yên một lọ », và chú bắt đầu bán mật ong của mình.
- Gấu cũng biết viết cơ à ?
No, Junpei nói. Loài gấu không biết viết, nhưng Masakichi đã nhờ một ông già ngồi cạnh chú viết bằng bút.
- Ơ . Thế cấu có biết tính tiền không ?
- Yes, Masakichi được nuôi dưỡng bởi con người khi chú còn bé nên chú đã học nói và học tính toán. Cũng cần nói là chú vốn có năng khiếu bẩm sinh ?
- Ah . - Masakichi không phải như những con gấu bình thường khác.
- Đ. Đúng vậy. Masakichi khác với những chú gấu khác, chú là một chú gấu hơi đặc biệt. Vì vậy những chú gấu khác quanh chú hơi phần trịch thương với Masakichi.
- Trịch thượng nghĩ là như thế nào ạ ?
- Có nghĩa là những chú gấu khác bảo « Eh, hắn có cái gì vậy kia, hắn xem mình là ai vậy chứ » hoặc là chúng sẽ kêu « Pff » sau lưng Masakichi hoặc là không nói chuyện với chú. Masakichi không thể

đánh bạn với những chú gấu khác, đặc biệt con gấu béo ú Tonkichi rất ghét Masakichi.
- Tội nghiệp Masakichi.
- Ừ, tội nghiệp. Masa có vẻ bề ngoài của một chú gấu, vậy nên con người mới nói «Đồng ý là nó biết nói tiếng người như chúng ta, nó biết làm tính, nhưng rốt cuộc, đó cũng chỉ là một con gấu thôi ».
Cuối cùng Masa không được chấp nhập vởi bất cứ thể giới nào, thế giới loài người cũng như thế giới loài gấu.
- Điều đó thật là khủng khiếp, chú gấu tội nghiệp ! Mas không hề có bạn bè ư ?
- Không hề, tại vì chú không đến trường nên không có nơi nào để có thể kết bạn cả.
- Con thì lại có bạn bè, ở trường mẫu giáo. Sara nói.
-Tất nhiên, Junpei trả lời. Tất nhiên là con có nhiều bạn.
- Thế còn Jun, Jun có nhiều bạn bè chứ ?
Sara cảm thấy gọi Junpei đầy đủ tên dài quá nên gọi ngắn gọn lại là Jun.
- Bố của con là bạn tốt nhất của Jun từ rất lâu, và cả mẹ của con nữa.
- Càng tốt, rất tốt nếu có bạn bè.
- Đúng thế, cháu nói đúng. Thật tốt nếu có bạn bè
Junpei thường xuyên nghĩ ra các câu chuyện nhỏ mà anh vẫn kể cho Sara khi cô bé đi ngủ. Cô nhóc đặt ra cho anh những câu hỏi khi không hiểu và Junpei lại ngừng kể chuyện để giải thích mọi điều một cách cặn kẽ. Những câu hỏi của cô nhóc thường sâu sắc và thú vị. Trong khi Junpei nghĩ cách để trả lời cô bé thì những ý tưởng mới cho câu chuyện lại nảy sinh trong đầu anh.
Sayoko đi vào mới một cốc sữa nóng.
- . Mamam biết không, Jun kể cho con chuyện về chú gấu Masakichi. Sara giải thích. Đó là một chú gấu rất giỏi kiếm mật ong nhưng lại không có bạn bè.
- Hmm, Đó là một chú gấu rất to phải không ?Sayoko hỏi Sara.
Sara nhìn Junpei với vẻ lo âu.
- Masakichi rấ cao lớn phải không ạ?
- Không thực sự cao, Junpei nói. Thực ra thì đó là một chú gấu có phần bé nhỏ. Chỉ sấp xỉ con thôi, Sara ạ. Tính cách của chú có phần kín đáo. Không thích âm nhạc mạnh như punk hay hard rock. Chú chỉ nghe nhạc của Schubert, nghe một mình.
Sayoko hát nhẩm bản la Truite.
-. Nhưng mà Masa nghe nhạc bằng cái gì chứ ? Sara hỏi. Nó có

máy nghe CD hay cái gì đó tương tự như thế không ?
- Masa kiếm được một cái đài dưới đất, chú giữ lấy mà mang về nhà.
- Masa đã gặp may. Nhưng làm sao mà người ta lại có thể nhặt được bao nhiêu thứ đồ để quên trên núi chứ? Sara hỏi với vẻ hơi nghi ngờ.
- Tại vì sườn núi rất dốc, cho nên khi mọi người leo núi và mệt, họ liền vứt bỏ những thứ không cần nữa. “Tôi không thể tiếp tục, ba lô của tôi nặng quá, tôi không cần xô, cuối cùng, tôi cũng không cần dung đài làm gì”. Cho nên người ta có thể tìm thấy vô số thứ đồ tiện dụng dọc theo những con đường mòn.
- .Mẹ có thể hiểu được những gì những người leo núi cảm thấy. Mẹ cũng thế, mệt mỏi khiến mẹ muốn vứt bỏ tất cả.
- .Nhưng con thì không, Sara nói.
- Tại vì con là một đứa tham lam, Sayoko nói.
- Không phải thế, Sara phản đối, con không hề tham lam
- . Không, chỉ là vì con còn trẻ và khoẻ mạnh, Junpei sửa lời, chuyển câu chuyện sang hướng hoà giải. Nào, con phải uống sữa nhanh lên ,nếu con còn muốn Jun kể tiếp những cuộc phiêu lưu của chú gấu Masakichi.
- Được thôi, Sara nói và cầm lấy cốc sữa bằng cả hai tay và uống liền một mạnh cốc sửa nóng. Nhưng tại sao Masakichi lại không làm bánh mật ong để bán ở chợ nhỉ. Con nghĩ là sẽ có nhiều người ở thị trấn mua bánh.
- Một ý tưởng tuyệt vời. Như thế, chú gấu Masa sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Sayoko vừa nói vừa cười.
- Híc, phát triển thị trường để tăng giá trị gia tăng…. Con bé này tương lai sẽ là mộy chủ doanh nghiệp đây. Junpei nói.
Khi Sara lên dường và ngủ trở lại thì đã hơn hai giờ sang. Sau khi chắc chắn là cô nhóc đã ngủ ngon giấc, Junpei và Sayoko ngồi đối diện với nhau bên bàn ăn và uống chung một chai bia. Sayoko không uống được nhiều, còn Junpei thì phải lái xe để trở về nhà mình ở Yôyogi.
- Tớ xin lỗi vì đã gọi cậu vào lúc giữa đêm, Sayoko nói. Nhưng tớ thực sự không biết phải làm gì. Tớ gần như đờ người vì lệt và mất phương hướng, tớ không thể nghĩ tới ai khác ngoài cậu có thể khiến Sara dịu lại. Tớ thậm chí cũng không gọi điện cho Kan, hiểu chứ?
Junpei gật đầu và uống một ngụm bịa, nhâm nhi một cái bánh cracker trong cái đĩa trước mặt anh.

- Đừng lo cho tớ. Dẫu sao thì tớ cũng không ngủ cho tới lúc trời sáng, và ban đêm cũng chẳng có nhiều xe cộ trên đường. Đừng nghĩ là làm phiền tớ, thực thế!
- Cậu vẫn đang viết chứ?
- Viết dài hay ngắn?
- Một truyên ngắn nào đó?
Junpei gật đồng tỏ vẻ tán thành.
- Việc viết vẫn ổn chứ.
- Vẫn như thường lệ thôi. Tới viết mấy truyện ngắn, rồi đăng trên một tạp chí văn học và chả ma nào đọc chúng cả.
- Có tớ, tớ đọc tất cả những gì cậu viết.
Cảm ơn, cậu thật là tốt, Junpei nói, nhưng truyện ngắn cậu thấy đó, một loại hình văn học cũng cũ kĩ như là dung lưới bắt cá vậy. Tóm lại, chả có tích sự quái gì cả. Tốt hơn là nói về chuyện của Sara nhé. Con bé os thường xuyên bị những thứ như đêm nay không?
Sayoko gật đầu.
- Thường xuyên, nó hay nói mê khi ngủ. Dạo này thì hầu như đêm nào cũng bị thế. Đêm nào con bé cũng bị thức giấc và bị kích thích bởi những cơn hoảng loạn. Người nó run lên lien tục. Tới làm đủ mọi cách để trấn an nó, nhưng vô ích, nó vấn cứ khóc. Không thể làm gì được.
- Cậu có nghĩ tới nguyên nhân nào đó không?
Sayoko uống hết phần bia còn lại, rồi ngắm nghía cái vỏ chai một lúc?
-Tớ nghĩ là do do con bé xem thời sự quá nhiều. Những hình ảnh của trận động đất ở Kobê dĩ nhiên là quá sức tưởng tưởng đối với một đứa bé bốn tuổi. Từ lúc xảy ra trận động đất đêm nào nó cũng thức giấc. nó nói rằng có một ông già ác độc nào đó mà nó không biết đến đánh thức nó dậy. Nó gọi là “Lão già động đất”. ông già thức nó dậy để ép nó chui vào một cái hộp nhỏ. Mọt cái hộp bé tí tẹo không thể chứa được người. Con bé đã đã chống lại việc chui vào cái hộp, nhưng ông già kia nắm chặt nó lại và uốn nó lại để nhét vào trong. Đó chính là lúc mà con bé thức dậy và la hét toáng lên.
- Nó hét “Lão già động đất” chăng?
- Ừ, nó kể là ông lão này rất lớn và già. Khi nó thức dậy, nó bật tất cả bong trong nhà chạy khắp nhà để kiếm: trong tủ quần áo, trong tủ dày, dưới giường, trong tủ commode. Tớ cố hết sức để thuyết phục nó đó chỉ là một cơn ác mộng, nhưng vô ích. Con bé bình

tĩnh trở lại và quay vào giường ngủ khi đã tìm khắp nhà và chắc chắn rằng ông già kia không trốn trong nhà. Thường thì phải ít nhất là hai giờ như thế, tớ bị thức giấc và không thể ngủ tiếp được nữa. Tớ thiếu ngủ mãn tính. Chính vì thế, tớ gần như không thể đứng vững và thậm chí không thể làm việc một cách bình thường. Rất hiếm khi Sayoko biểu hiện những gì cô nghĩ như vậy.
- Trong mọi trường hợp thi tốt nhất cậu không xem thời sự trông một thời gian, Junpei nói. Mà tốt nhất là không xem vô tuyến, cứ bật kênh nào ra cũng có hình ảnh tin tức về trận động đất.
- Tớ hầu như không xem vô tuyến nữa. Nhưng chắc ích gì cả. Nhưng "ông lão động đất" vẫn cứ đến. Tớ đã đưa Sara đến bác sĩ nhi khoa, nhưng tất tật những gì ông bác sĩ làm là kê cho nó uống một loại thuốc ngủ để nó ngủ yên giấc.
Junpei suy nghĩ một lúc rồi đề nghị:
- Liệu chúng mình có thể tới sở thú vào chủ nhật tới không?
Sayoko nhíu mày lại để nhìn kĩ Junpei.
- Có thể như thế cũng tốt. Giúp con bé thay đổi ý nghĩ. Hmm. Ok, bốn chúng ta sẽ tới sở thú vào chủ nhật tới. Khá lâu rồi chúng mình không đi đâu đó cùng nhau. Cậu muốn gọi điện cho Kan và nói với anh ấy về việc này không??
Junpei năm nay 36 tuổi. Anh sinh ra và học phổ thong tại Nishinomiya, thủ phủ của Hyogo, trong một khu dân cư yên lành của Shukugawa. Bố anh là một chủ cửa hang đồng hồ và trang sức. ông có hai cửa hang, một ở Osaka và một ở Kobe. Junpei có một người em kém anh sáu tuổi. ANh học trường tư ở Kobe trước khi đậu vào trường đại học nổi tiếng Waseda ở Tokyo. Anh được nhận vào học cả ở khoa văn lẫn khoa thương mại. và anh chọn khoa văn không chút do dự. Tuy nhiên, anh đã nói dối cha mẹ và làm họ tin là anh đã chọn học chuyên ngành thương mại, bởi vì hai ông bà không đời nào chấp nhận chi tiền để anh học văn chương. Junpei không hề có ý định đánh mất bốn năm quý giá để nghiên cứu kĩ năng kinh doanh. Những gì mà anh mong muốn đó là nghiên cứu văn học, và hơn cả là trở thành nhà văn.
Ở lớp đại cương, anh gần như đánh bạn với 2 người: Takatsuki, biệt danh là Kan và Sayoko. Takatsuki người gốc vùng Nagano và đã từng là đội trưởng đội bong của trường phổ thong. Cao lớn, hai vai rộng. Vì anh phải mất hai năm học dự bị trước khi thi đậu vào trường Waesda, nên anh nhiều hơn Junpei một tuổi. Takatsuki là người thực tế và quyết đoán. Khuôn mặt anh có duyên và dễ gây cảm tình, và một phần nào đó tính độc đoán bản năng vốn đảm

bảo cho anh vị trí người đứng đấu của bất cứ hội nhóm nào. Chỉ có điều Takatsuki không thực sự yêu thích đọc sách. Anh chọn khoa văn chỉ bởi vì anh bị đánh trượt ở kì thi vào các khoa khác.
- Nhưng điều đó chả quan trọng khỉ gì cả. Tớ có ý định làm nhà báo, cho nên dẫu sao thì tớ cũng nên học viết lách một cách chính xác, anh nói vẻ tỏ ra tích cực.
Junpei không thực sự hiểu điều gì ở anh khiến Takatsuki quan tâm. Khi có thời gian rỗi, anh ngồi ru rú ở nhà đọc sách và nghe nhạc, không thấy nhàm chán. Ngược lại, anh không thực sự mạnh ở các hoạt động chân tay. Vì anh vốn rụt rè nên khá khó kết bạn. Nhưng Takatsuki có vẻ như quyết định đánh bạn với Junpei ngày từ lần đầu gặp nhau trong lớp học. Chính Takatsuki ngỏ lời với trước với Junpen, vỗ nhẹ lên vai anh và đề nghị đi ăn cùng nhau. Bắt đầu từ ngày đó, họ trở thành những người bạn than thiết nhất trên thế gian, luôn sẵn sang thấu hiểu và tha thứ cho nhau tất cả. Nói cách khác, hai người hiểu nhau đến từng sợi tóc.
Takatsuki bắt chuyện với Sayoko khi đi cùng với Junpei cũng với cách như thế. Anh vỗ lên vai cô gái trẻ, đề nghị cô đi ăn trưa cùng anh và bạn anh. Và ngay lập tức họ trở thành bộ ba thực sư than thiết. Họ không bao giờ đi đâu đó mà thiếu một trong ba người. Trao đổi với nhau vở ghi cours, đi ăn cùng nhau ở nhà ăn sinh viên, tán dóc về tương lai trong quán cafe giữa các giờ học, cùng kiếm việc làm them ở một chỗ, cùng đi xem các lien hoan phim cũ xuyên đêm, hay đi tới các buổi biễu diễn nhạc rock, cùng đi lang thang trên các con đường của Tokyo, cùng uống bia trong các quán cho đến lúc say xỉn. Nói cách khác, họ làm tất tất những gì mà sinh viên vẫn làm.
Sayoko sinh ở Asakusa, trung tâm của Tokyo cổ, nới bố cô làm chủ một cửa hàng các đạo cụ truyền thống nhật bản. Gia đình Sayoko từ nhiều thế hệ nay giữ được uy tín trong lĩnh vực này, là nhà cung cấp độc quyền cho các diễn viên kabuki nổi tiếng (Kabuki, một loại hình sân khấu truyền thống của Nhật-ND). Cô gái trẻ có hai người anh, một người nối tiếng công việc của ông bố và nắm giữ nghề kinh doanh vốn có của gia đình, người kia làm việc trong một hãng kiến trúc. Sayoko từng học trường nữ sinh ANh nhật trước khi vào học văn học ở Waseda. Cô muốn chuyên sâu vào văn học anh và theo đuổi sự nghiệp nghiên cứu sau này. Cô đam mê đọc sách. Cô và Junpei thường xuyên trao đổi sách với nhau và nói chuyện một cách sưa về những cuốn sách hai người đọc.
Sayoko có mái tóc rất đẹp và cái nhìn thong minh. Cô nói rất nhẹ

nhàng nhưng thẳng thắng, và luôn có quan điểm của riêng mình, quan điểm được diễn đạt bằng cái miệng biểu cảm và có sức thuyết phục. Cô ăn mặc đơn giản, không trau chuốt, không trang điểm và không phải là kiểu người thu hút sự chú ý bằng vẻ bề ngoài. Nhưng cô có được tính hài hước đặc biệt, khi cô đùa cả khuôn mặt như nhăn nhúm lại, với một điệu bộ làm Junpei rất thích thú. Junpei tin chắc rằng Sayoko chính là người phụ nữ mà anh hằng luôn mơ ước. Anh chưa bao giờ yêu ai trước khi gặp Sayoko (Anh học ở trường dành cho bọn con trai nên ít có cơ hội gặp gỡ bọn con gái)
Tuy vậy, anh không có khả năng thú nhận tình cảm của mình với Sayoko. Nếu một khi anh đã nói điều đó ra thì mọi việc sẽ không thể quay trở lại như trước được nữa. Và Sayoko có thể vượt ra khỏi tầm tay của anh. Ngay cả khi điều đó không xảy ra thì mối quan hệ dễ chịu giữa anh, Takatsukia và Sayoko chắc chắn cũng sẽ bị tổn hại. " Như hiện nay cũng tốt lắm rồi, cần đợi thêm một tí nữa", Junpei tự nhủ.
Takatsuki đã đi trước anh.
- Tớ cảm thấy thật khó khăn khi nói với cậu điều này, nhưng tớ yêu Sayoko, Takatsu khi tuyên bố bởi Junpei. Tớ hi vọng là điều này không ảnh hưởng đến cậu?
Lúc đó là vào giữa tháng 9. Junpei quay về Kansai để nghỉ hè, trong thời gian này thì quan hệ giữa Takatsuki và Sayoko đã trở nên mật thiết hơn.
- Điều đó diễn ra một cách tình cờ, Takatsuki giải thích.
Junpei lặng nhìn mặt của bạn mình một lúc. Cần phải có một thời gian nhất định để anh có thể nắm chắc được sự tình, nhưng một khi anh đã chắc chắc, nó khiến anh cảm giác nặng nề như đang phải khoác một tấm áo giáp nặng bằng chì. Anh không có lựa chọn nào khác.
- Không, chuyện đó chẳng ảnh hưởng đến tớ đâu, anh trả lời.
Tớ thích như thế hơn, Takatsuki đáp lại với một nụ cười. Cậu hiểu chứ, tớ thấy lo lắng cho cậu, thật thế, giữa ba chúng ta đã có một mối quan hệ thật đặc biệt, và giờ đây tớ cảm giác là đã loại cậu ra ngoài, điều này làm tớ thấy ngại. Nhưng Junpei, cậu cần hiểu một điều là chuyện đó đằng nào cũng diễn ra, không sớm thì muộn. Ngay cả khi nó không xảy ra bây giờ thì cũng một lúc khác, không thể tránh khỏi…Nhưng thôi, mọi việc diễn ra như nó phải diễn ra, điều đó không cản trở chúng mình vẫn là bạn bè của nhau, cả ba người, đúng không?

Junpei trả qua mấy ngày trong trạng thái mờ mịt. Anh không lên lớp nghe giảng, không tới chỗ làm thếm. Anh nằm dài suốt ngày trong căn phòng nhỏ của mình, không ăn gì cả ngoài vài thứ vặt còn laị trong tủ lạnh, uống hết số rượu mà anh có. Anh suy nghĩ rất nhiều về chuyện bỏ học. Rằng anh sẽ kết thúc cuộc đời của anh trong cô đơn, tại một thị trấn xa xôi nơi anh không quen biết ai, và kiếm một công việc lao động chân tay. Có vẻ như đó là một cuộc sống hợp nhất với tinh thần anh từ nay trở đi.
Không thấy Junpei tới lớp, Sayoko tới tìm anh năm ngày sau. Cô mặc một chiếc áo t-shirt màu xanh thuỷ binh và quần coton màu trắng, mái tóc cuộn kiểu đuôi ngựa.
Tại sao cậu bỏ học? Mọi người đều lo lắng cho cậu, và tự hỏi liệu cậu còn sống hay không! Kan yêu cầu tớ đi nghe ngóng tin tức. Cậu ấy không thể chấp nhận việc chính chính phát hiện ra xác của cậu. Đó là sự yếu đuối ở Kan, cậu cũng biết đấy.
Tớ thấy đau khổ, Junpei trả lời.
Đúng là cậu đã gầy đi nhiều, Sayoko vừa nói vừa nhìn chăm chú Junpei. Cậu muốn tớ làm cái gì để ăn không?
Junpei lắc đầu.
-Tớ không thấy đói.
Sayoko mở tủ lạnh và kiểm tra bên trong, chỉ còn lại hai chai bia, một quả dưa chuột héo và một thỏi chất khử mùi. Sayoko ngồi cạnh Junpei.
-Nghe này, Junpei, tới không biết nói với cậu thế nào, nhưng có phải chuyện của tớ và Kan làm cậu buồn?
-Tớ không thấy buồn, Junpei đáp.
Và sự thực là thế, anh không hề oán giận Kan và Sayoko chút nào, nếu anh có oán giận ai thì đó chính là bản thân mình. Hợp lý hơn khi Takatsuki là người yêu của Sayoko, điều đó gần như tự nhiên. Takatsuki xứng đáng cho điều đó hơn là anh.
- Chúng mình có thể uống chung một chai bia chứ? Sayoko đề nghị.
- Ừ.
Sayoko lấy một chai bia trong tủ lạnh, rót một phần vào cốc, phần còn lại đưa cho Junpei. Hai người uống trong yên lặng.
- Nghe này, tớ cảm thấy ngượng khi nói với cậu điều này, nhưng tớ muốn vẫn là bạn của câu, không phải chỉ bây giờ mà cả sau này, mãi mãi. Tớ yêu Kan, nhưng tớ cần tới cậu trên đời này, ở một nghĩa khác, cậu thấy tớ có ích kỉ không?
Junpei không chắc lắm nhưng anh lắc đầu để nói không.

Biết một điều gì và tạo cho điều đó một hình hài chắc chắn là hai việc khác nhau, cậu thấy đó. Nếu chúng có thể thực hiện được cả hai việc đó, cuộc sống sẽ trở nên đơn giản hơn.
Junpei ngắn nhìn Sayoko, anh không thực sự hiểu ý cô muốn diễn đạt "Tại sao đầu óc mình lúc nào cũng chậm chạp" anh tự hỏi. Anh ngẩng đầu lên và mãi nhìn những vết nhơ trên trần nhà, không một chủ ý nào cả.
Nếu anh thú nhận tình yêu của mình với Sayoko trước Takatsuki thì mọi việc sẽ tiến triển như thế nào? Anh không có ý nghĩ nào khác hơn. Tất tật những gì mà anh biết đó là anh đã không thú nhận. Đó là sự thật rõ ràng nhất.
Anh cảm thấy có những giọt nước mắt rơi xuống chiếu. Những tiếng động nhẹ khô khan một cách lạ lùng. Trong khoảnh khắc anh nghĩ là mình đang khóc mà không hề biết rằng chính Sayoko đang khóc.
Cô gục đầu giữa hai đầu gối, tiếng thổn thức nhẹ nhè rung hai bờ vai.
Gần như vô thức, Junpei chìa tay và vòng qua vai Sayoko, rồi anh kéo nhẹ cô lại bên mình. Sayoko không phản ứng gì. Junpei vòng hai tay ôm và đặt nhẹ môi mình lên môi Sayoko. Cô nhắm mắt lại, hơi hé miệng ra. Junpei cảm thấy mùi vị mằn mặn của những giọt nước mắt, hít lấy hơi thở của cô. Anh cảm nhận được sự êm dịu từ hai bầu vú nàng đang áp sát ngực anh. Cái gì đó đang chuyển động trong đầu anh, một sự chuyển động lớn lao đang diễn ra như thể các sự vật đang đổi vị trí, anh nghe rõ tiếng động, tiếng răng răng của thế giới. Nhưng mọi việc chỉ dừng ở đó. Sayoko lấy lại tinh thần, cúi đầu xuống và đẩy anh ra.
- Không, cô nói chậm rãi và lắc đầu. Không được như thế.
Junpei xin lỗi nhưng Sayoko không nói gì cả. Hai người lặng yên một lâu bên nhau. Gió tràn vào từ cửa sổ mang theo âm thanh của chiếc radio đang phát một bài hát mới nhất. "Chắc chắn mình sẽ nhớ bài hát này suốt cả đời" Junpei nghĩ. Nhưng rồi sau này, anh không thể, dù đã cố hết sức nhớ lại được tên của bài hát đó.
- Cậu không cần phải xin lỗi, đó không phải là lỗi của cậu. Sayoko nói.
- Tớ nghĩ là tớ không còn biết tớ đã làm gì, Junpei nói một cách thật thà.
Sayoko giơ tay khẽ che miệng anh.
- Này, cậu sẽ tới lớp học vào ngày mai chứ? Cậu biết đấy, tớ chưa bao giờ có được một người bạn như cậu, cậu mang tới cho tớ

nhiều thứ lắm, hãy nhớ lấy điều đó.
- Rất nhiều, nhưng không đủ, Junpei nói.
- Không phải thế, Sayoko nói với vẻ hơi phần cam chịu và hơi cúi đầu xuống, không phải vậy.
Junpei quay lại lớp học vào ngày hôm sau, và nhóm bộ ba tiếp tục tình bạn của họ cho tới lúc tốt nghiệp. Ý nghĩ bỏ ra đi từng có trong đầu Junpei biết mất hẳn. …Được ôm chặt Sayoko trong vòng tay và đặt môi lên môi của nàng đã làm dịu cái gì đó sâu thẳm bên trong anh, đưa mọi việc trở lại trạng thái vốn có. “Dẫu sao thì mfinh cũng chẳng còn lý do gì để mà do dự” anh tự nhủ. Bây giờ thì quyết định đã rõ ràng, ngay cả đó là bởi một người khác chứ không phải là bởi chính anh.
Có đôi lúc Sayoko giới thiệu anh với bạn bè thời trung học của cô. Và họ cùng đi với nhau, bốn người, Takatsuko, Junpei, Sayoko và một người bạn cũ nào đó của cô. Junpei đã có quan hệ xa hơi với một trong số những cô gái đó, đó cũng là người đầu tiên anh ngủ cùng. Chuyện diễn ra vào khoảng tầm trước sinh nhật 20 của anh. Tuy nhiên trái tim anh luôn lơ đãng. Anh luôn tỏ ra nhã nhặn, nhẹ nhàng và tốt với bạn gái của mình, nhưng không bao giờ thể hiện sự cuồng nhiệt, hết mình và ân cần với cô. Anh chỉ thể hiện sự đam mê và nhiệt thành khi anh viết những trang tiểu thuyết cô đơn của riêng mình. Bạn gái anh không thể chờ đợi mãi và phải đi kiếm sự nồng ấm từ nơi khác. Họ chia tay nhau. Chuyện lại lặp lại tương tự như thế với những cô gái khác.
Khi Junpei tốt nghiệp, bố mẹ anh phát hiện ra anh tốt nghiệp về văn chương chứ không phải về thương mại. Quan hệ giữa anh và hai ông bà trở nên khó khăn. Ông bố muốn anh quay về Kansai để nắm giữ nghề kinh doanh của gia đình, nhưng Junpei không hề có ý định đó. Anh trả lời là anh muốn ở lại Tokyo để viết tiểu thuyết. Hai ông bà từ chối mọi thoả hiệp và tranh cãi kịch liệt đã xảy ra sau đó. Hai bên nói với nhau những lời nặng nề chưa từng có. Kể từ lúc đó, Junpei không bao giờ gặp lại gia đình anh. Cũng bình thường nếu nếu mọi việc diễn ra tệ hại, Junpei tự nhủ. Khác với cô em gái luôn nghe lời bố mẹ, từ bé anh luôn có những ý kiến trái ngược với quan điểm của ông bà. “Vậy là sư đổ vỡ hoàn toàn cũng đã diễn ra”. Junpei thầm nói với một nụ cười cay đắng. Giống y chang những mâu thuẫn giữa mấy ông nhà văn những năm 20 với mấy ông bà bô vốn hưởng thụ nếp giáo dục nghiêm khác và mang tinh thần khổng giáo.
Junpein không làm một công việc cố định mà anh tập trung chủ

yếu vào viết lách, thi thoảng kiếm một vài việc làm thêm. Vào thời gian này, ngay khi viết xong một cái gì, anh thường đưa cho Sayoko đọc rồi hỏi những ý kiến chân thành của cô. Sau đó, anh sửa bản viết của mình dựa trên những nhận xét của Sayoko, rồi viết lại một cách tỉ mỉ và kiên nhẫn, cho tới khi có được một nhân xét tốt hơn. Anh không có bất cứ "cố vấn văn chương" nào khác. Anh cũng không gặp gỡ những người viết trẻ tuổi như mình. Ý kiến của Sayoko là ánh sáng duy nhất chỉ đường cho anh.
Ở tuổi 24, anh viết một truyện ngắn dành được giải thưởng cho những người viết trẻ của một tạp chí văn học, và được chỉ định để tranh giải thường Akutagawa. Trong 5 năm tiếp theo các tác phẩm của Junpei bốn lần được giới thiệu làm ứng viên tranh giải thưởng văn học danh tiếng nhất nước Nhật này. Anh luôn nhận được số điểm rất cao nhưng không bao giờ nhận được giải thưởng, nói cách khác anh luôn là một ứng cử viên tiềm tàng nhưng thiếu may mắn. Lời nhận xét luôn luôn vẫn là: " Một tác phẩm có giá trị văn chương cao đối với mốt ứng viên trẻ. Cách thức mô tả đáng chú ý, có sự tinh tế sâu sắc trong mô tả tâm lý nhân vật. Nhưng chúng tôi nhận thấy sự xu hướng đa cảm và thiếu vắng sự tươi tắn mới mé cũng như một bối cảnh văn học thự sự."
Những nhận xét này làm Takatsuki bật cười.
- Mấy thằng cha này chỉ giỏi nói dóc. Một bối cảnh văn học thật sự là cái khỉ gì chứ? Người bình thường không sử dụng kiểu từ vựng ấy. Chẳng lẽ người ta nói món ragu đêm nay thiếu hẳn một bối cảnh của mùi thịt bò?
Ở tuổi 30, Junpei đã in được hai tuyển tập truyện ngắn. Tập thứ nhất mang tựa đề "những chú ngựa dưới mưa", tập thứ hai có tên "Quả nho". Tập đầu bán được mười nghìn bản tập còn lại được khoảng mười hai nghìn. Với số lượng đó theo nhà xuất bản thì không hề tệ cho một nhà văn trẻ chuyên viết truyện ngắn. Hơn nữa đó không phải là thể loại văn học bình dân, mà là văn học ở tầm cao cấp. Những phê bình nhận xét của báo chí nói chung là khá tích cực cho Junpei, tuy nhiên cũng không đến mức ca ngợi hết lời con đường của nhà văn trẻ này.
Truyện ngắn của Junpei thường kể về chuyện của những người đàn ông và phu nữa trẻ tuổi chìm sau trong dằn văn của đam mê yêu đương không hi vọng, kết thúc luôn u sầu và hơi phần đa cảm. Anh viết rất hay, ai cũng nhận thấy thế khi đọc. Nhưng dĩ nhiên phong cách viết của anh hơi phần trữ tình với cốt truyên cũ kĩ, có phần đi xa xu thế văn học hiện thời. Người đọc của thế hệ anh đòi

hỏi những câu chuyện và cách viết mạnh mẽ hơn, sáng tạo hơn. Đó là thời của trò chơi video và nhạc rap. Nhà xuất bản khuyến khích Junpei viết tiểu thuyết. Nếu anh vẫn tiếp tục chỉ viết truyện ngắn, sử dụng mãi cùng một chất liệu và dù sao đi nữa thế giới tưởng tượng của anh cũng sẽ nghèo đi, người phụ sách nhà xuất bản nói. Trong nhiều trường hợp, viết tiểu thuyết dễ mở ra những bối cánh mới cho tác giả. Và ngay cả trên quan điểm thuần tuý lí thuyết, tiểu thuyết thường lôi cuốn được nhiều độc giá hơn là truyện ngắn. Nếu anh có ý định sống bằng nghề viết thì chuyên sâu mãi vào truyện ngắn không dễ dàng chút nào với người cầm bút. Tuy nhiên, Junpei sinh ra là để viết truyện ngắn. Anh khép mình trong phòng quạnh quẽ và viết sơ thảo cho truyện ngắn trong ba ngày, bỏ quên những mối bận tâm khác để tập trung viết, khoảng bốn ngày tiếp sau, anh hoàn thành bản phác thảo. Tiếp đó, dĩ nhiên sau khi đưa cho Sayoko và người phụ trách nhà xuất bản đọc, anh sửa chữa chu đáo và soạn lại một cách chi tiết. Nhưng về căn bản mà nói thì công việc được tiến hành trong tuần làm việc đầu tiên. Những phần quan trọng nhất được xây dựng và quyết đinh trong khoảng thời gian này. Cách thức làm việc này phù hợp với tính cách của Junpei. Một sự tập trung cao độ trong một khoảng thời gian ngắn. Hình ảnh và ngôn ngữ được cô đọng. Nhưng khi anh cố viết một tiểu thuyết thì anh lại rơi vào trạng thái hỗn độn. Làm sao có thể duy trì được sự tập trung tinh thần cao trong nhiều tháng liên tục, thậm chí là một năm? Anh không thể duy trì nhịp điệu làm việc của mình như thế.

Haruki Murakami

Bánh Mật Ong

Dịch giả: Juriste

Phần II

Sau nhiều lần thử bắt tay vào viết một cuốn tiểu thuyết và thất bại. Cuối cùng anh quyết định từ bỏ ý định đó. Dù có làm anh hài lòng hay không thì con đường duy nhất của anh vẫn là viết truyện ngắn. Đó là phong cachs của Junpei. Anh không thể thay đổi tính cách, dù có nhiều nỗ lực. Con người ta có năng khiếu nhưng chỉ một vài giây phút thì không đủ tư chất để trở thành thuyền trưởng được.
Cuộc sống độc thân đơn giản mà Junpei đang có không đòi hỏi chi tiêu nhiều. Khi thu nhập đủ ở mức cần thiết cho bản thân, anh ngừng nhận đặt hàng viết. Anh chỉ nuôi một chú mèo con. Anh quan hệ với những cô nhân tình ít đòi hỏi, và khi anh chán, anh đều tìm được lý do để chia tay. Đôi khi, thường là tầm 1 tuần một lần, anh thức dậy vào vào lúc giữa đêm, bị giày vò bởi những nỗi lo lắng kinh hoàng. Anh cảm thấy nỗi lo sợ này thật kinh khủng, và dù đã cố gắng thoát khỏi nhưng anh không thể. Thường khi cảm giác như thế, anh ép mình ngôi và bàn và bắt đầu viết, hoặc ngồi uống cho đến lúc không thể đứng vững. Ngoài những cơn khủng hoảng kiểu này, anh có một cuộc sống yên bình, không khó khăn.
Takatsuki kiếm được chỗ làm cho một tờ nhật báo quốc gia, như mong muốn của anh. Vì anh không học hành chăm chỉ lúc con sinh viên nên điếm số không thực sự xuất sắc, nhưng anh đã tạo được ấn tượng rất rất tốt khi phóng vấn tuyển việc và nhanh chóng được nhận vào làm việc. Về phần Sayoko, thì cô theo đuổi luận án tiếng sĩ văn học đúng như cô từng ao ước. Sáu tháng sau khi tốt nghiệp cô và Takatsuki cưới nhau. Lễ cưới được tiến hành rất vui vẻ đúng như tính cách của Takatsuki. Cặp vợ chồng trẻ sang Pháp để hưởng tuần trăng mật. Cuộc sống của họ gặp nhiều thuận lợi. Hai người mua một căn hộ 2 phòng ở quận Kôenji. Hai hay ba lần một tuần, Junpei ghé qua nhà và ăn tối cùng vợ chồng bạn.

Takatsuki và Sayoko luôn vui vẻ khi gặp anh với sự chân thành vốn có. Hai vợ chồng hầu như không cảm thấy lo lắng hay đắn đo gì với Junpei.
Takatsuki yêu thích công việc nhà báo của anh. Ban đầu anh phụ trách mục "sự kiện khắp nơi": Người ta gửi anh tới đó để viết phóng sự và nhiều lần anh có cơ hội được nhìn những xác chết.
- Thật may mắn, anh nói, tớ thấy quen rồi, nhìn thấy người chết chả gây cho tớ cảm giác nào hết. Tớ thấy đủ mọi loại xác chết khác nhau: Xác chết bị tàu cán nát, xác bị cháy đen, mấy cái xác thối rữa và bốc mùi, hay xác chết đuối căng phồng lên, rồi mấy cái xác với óc bị đạn bắn nát, xác bị chặt nát ra, các bộ phân cơ thể bị tách rời. Khi sống con người ta thật khác nhau, nhưng một khi chết đi rồi thì ai cũng như nhau cả, chỉ như một con sò trống rỗng vô tích sự.
Thi thoảng, Takatsuki rất bận bịu với công việc và anh không thể về nhà trước lúc trời sáng. Trong trường hợp này, Sayoko thường gọi điện cho Junpei. Cô biết rõ là anh không bao giờ ngủ trước lúc bình minh.
- Tớ có thể nói chuyện với cậu không? Cậu đang làm việc à?
- Không, không, tớ không làm gì cả.
Hai người nói chuyện về những thứ họ vừa đọc, về những chuyện xảy ra trong đời sống hàng ngày cũng như những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Về những sự kiện diễn ra thời thanh niên, lúc cả ba còn rất tự do, hơi phần nổi loạn và cùông nhiệt. Nhưng gần như hai người không bao giờ đề cập đến tương lai. Trong lúc nói chuyện, Junpei thường kết thúc bởi việc nhớ lại cái ngày năm xưa khi anh ôm Sayoko trong vòng tay : Làn môi dịu ngọt của nàng, vị mặt của nước mắt, sự đụng chạm giữa thân thể anh và ngực nàng. Tất cả với anh như chỉ mới vừa xảy ra đây. Anh nhớ lại mọi chi tiết một cách rõ ràng, thậm chí cả ánh sáng trong trẻo của ngày đầu thu chiếu dọi lên tấm chiếu trong căn phòng nhỏ thời sinh viên của anh.
Sayoko vừa tròn 30 tuổi và nàng đang mang thai. Lúc đó cô đang làm trợ giảng ở khoa nhưng cô xin nghỉ để sinh con. Cha mẹ nàng và Junpei cùng nhau suy nghĩ cái tên để đặt cho bé gái sắp sinh. Cuối cùng, cái tên Sara do Junpei nghĩ ra được nhất trí chọn.
- Sara, nghe rất là dễ thương, Sayoko nói.
Việc sinh nở diễn ra không hề khó khăn, vào đêm đó Takatsuki và Junpei ngồi cùng nhau mà không có Sayoko trong căn hộ của đôi vợ chồng, ngồi đối diện nhau trong bếp ăn, hai người uống cạn

chai Whisky mà Jun mang đến để ăn mừng.
- Tại sao thời gian lại trôi nhanh thế nhỉ ? Takatsuki hỏi với vẻ nghiêm nghị vốn ít thấy ở anh. Tớ cảm giác như chỉ vừa mới vào đại học, gặp cậu, rồi gặp Sayoko… nhưng cùng lúc, tớ hiểu là mình đã là một ông bố. Điều này có vẻ hơi buồn cười, giống như xem một thước phim tua nhanhvậy. Còn câu, cậu khó mà hiểu được điều đó, câu vẫn sống như một thằng sinh viên vậy thôi…. Dường như cậu cũng thấy ghen tị với tớ.
- Chẳng có lý do khỉ gì để tớ phải ghen tị cả, cậu thấy đó!
Tuy nhiên, Junpeo hiểu rõ những gì Takatsuki cảm thấy. Sayoko đã làm mẹ, thực tế này cũng là một cú sốc cho Junpei. Hành trình của cuộc sống tiếp diễn không ngừng nghỉ, với một tiếng kêu rèn rẹt khô khốc, và có một điều chắc chắn, con đường đó không thể nào quay lại phía sau được nữa. …Junpei không biết chắc cần phải ứng thế nào vói sự việc đó.
- Cậu biết không, bây giờ thì tớ có thể nói, tớ nghĩ là ban đầu Sayoko đã từng yêu cậu chứ không phải là tớ.
Takatsuki hơi say, nhưng ánh mắt của anh thì nghiêm nghị hơn bình thường.
- Tó cóc tin điều đó ! Junpei vừa nói vừa cười.
- Thế nhưng, cậu nhầm. Tớ thì tớ biết chắc. Còn cậu lúc đó chả biết khỉ gì cả, vậy thôi. Cậu có thể viết được những câu văn đẹp đẽ duyên dáng, điều này thì đúng, nhưng để hiểu được những gì mà một người đàn bà suy nghĩ và cảm thấy thì cậu chỉ là một thằng gà. Tớ thì lúc đó tớ yêu Sayoko, với tớ không người phụ nữ nào có thể thay thể được cô ấy. vậy nên tớ phải có được Sayoko. Ngay cả bây giờ tớ vẫn nghĩ rằng đó là người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời. Và tớ nghĩ rằng tớ có quyền có cô ấy cho riêng mình.
- Không ai khùng mà nói ngược lại cả. Junpei đáp.
Takatsuki gật đầu.
Nhưng cậu vẫn mãi không hiểu, bởi vì cậu là một thằng ngố không thể cải tạo. Tóm lại, cho dù cậu hơi phần ngớ ngẩn, nhưng cậu không phải là một thằng tồi. Trước tiên, chính cậu đã đặt tên cho con gái tớ, cậu là cha đỡ đầu của nó…
- Ừ, đồng ý, nhưng tớ không hiểu được những điều quan trọng, cậu muốn nói thế chăng ?
- Chính xác, cậu chả hiểu cóc gì về những thứ quan trọng cả. Vậy đó, không hơn. Tuy thế, cậu viết rất khá, tớ tự hỏi là làm sao mà cậu viết được thế..

- Viết lách, đó chẳng phải là cuộc sống, vậy thôi.
- Tóm lại, dù gì đi nữa thì bây chúng ta cũng có 4 người, Takatsuki vừa nói vừa hơi thở dài. Nhưng tớ vẫn tự hỏi… Cậu có tin bốn là một con số đẹp ??
Sara được hai tuổi, khi quan hệ giữa Sayoko và Takatsuki trên bờ vực của sự đỗ vỡ không thể tránh khỏi. Junpei biết được điều này từ chính Sayoko, vốn hầu như chẳng bao giờ kể cho anh về hoàn cảnh của mình. Takatsuki có nhân tình, nàng giải thích, và hầu như không quay về nhà nữa. Chuyện bắt đầu từ hồi Sayoko mang thai, liên quan đến một cô đồng nghiệp của Takatsuki ở toà báo. Tuy nhiên Sayoko đã mất công giải thích sự việc một cách cặn kẽ mà Junpei vẫn không thể hiểu nổi. Lý do nào mà Takatsuki lại có nhân tình được chứ ? Chẳng phải chính anh đã khẳng định vào cái đêm Sara chào đời là Sayoko là người phụ như tuyệt vời nhất thế gian ư ? Những lời đó rõ là xuất phát từ đáy lòng anh. Hơn thế, Takatsuki rất yêu con gái mình. Tại sao anh lại vứt bỏ gia đình của mình ?
- Nghe này, tới thường xuyên tới ăn tối nhà cậu, phải không ? Tớ không bao giờ có cảm giác giữa hai người có chuyện bất hoà. 2 người tỏ ra rất hạnh phúc bên nhau, và dưới con mắt của tớ thì hai cầu gần như là cặp vợ chồng hoàn hảo.
- Đúng thế, Sayoko vừa nói vừa cười một cách nhẹ nhõm. Bọn tớ không bao giờ lừa dối nhau, không bao giờ đóng kịch cả . Nhưng chả liên can gì hết, Kan có nhân tình, và chúng tớ không thể quay trở lại như xưa. Bởi thế chúng tớ mới dự tính chiưa tay. Nhưng đừng quá ko lắng cho bọn tớ. Tớ chắc rằng mọi thứ như thế lại tốt hơn cho cả hai. Tốt hơn ở nhiều mặt khác nhau.
- Ở nhiều mặt khác nhau, cô ấy nói thế đấy. Rõ ràng thế giới này có nhiều từ thật khó hiểu... Junpei nghĩ.
Vài tháng sau, Sayoko và Takatsuki chính thức ly hôn. Hai người thoải thuận với nhau về một số điểm cụ thế, và chẳng có bất đồng nào diễn ra giữa hai người. Không một lời trách móc cũng chẳng cãi cọ. Takatsuki chuyển nhà sang ở với bạn gái. Sara ở với mẹ. Tuần một lần anh đến Kôenji để thăm con gái. Cả hai đều thống nhất là sự có mặt của Junpei ở đó là tốt hơn.
- Như thế khiến mọi việc trở nên dễ dàng hơn. Sayoko giải thích với Junpei.
- Dễ dàng hơn là sao ? Junpei hỏi ?
Bất chợt anh cảm thấy mình thật là già. « Tuy nhiên mình chỉ mới tròn ba ba tuổi » anh nghĩ.

Sara gọi Takatsuki là bố và Junpei là Jun. bốn người tạo thành một gia đình hơi khác thường. Khi đến thăm con gái, Takatsuki chơi với cô nhóc những trò chơi quen thuộc và Sayoko thì xử sự một cách tư nhiên, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Có vẻ như bây giờ cô xử sự còn tự nhiên hơn cả trước đây. Sara còn chưa hiểu được rằng bố mẹ mình đã chia tay. Junpei không có bất cứ bình luận nào, anh hoàn thành vai trò được giao phó một cách hoàn hảo không than phiền. Ba người vẫn đùa với nhau như ngày xưa, kể lại những kỉ niệm thời sinh viên. Junpei hiểu rằng việc gặp gỡ lúc này đều cần thiết cho cả ba người.
- Này, Junpei, một lần trên đường trờ về từ Kôenji, Takatsuki nói. Đó là một đêm trăng, hơi thở của hai người đàn ông bốc lên trong làn không khí lạnh.
- Cậu ý định lấy vợ một ngày nào đó chứ nhỉ ?
- Hiện tại thì chưa, Junpei trả lời.
- Thế cậu không có cô em nào mà cậu có ý định lấy làm vợ à ?
- Tớ nghĩ là không .
-Thì cậu lấy Sayoko vậy.
Junpei nhìn Takatsuki như thể anh hơi bị choáng.
-Tại sao ? Jun hỏi ?
-Tại sao nữa !
Chính Takatsuki mới là ngừoi bất ngờ lúc này.
-Điều đó là đương nhiên, ai cũng thấy. Tại vì tớ không muốn người nào khác ngoài câu thay thế tớ bên cạnh Sara.
-Cậu muốn tớ lấy Sayoko chỉ vì lý do này thôi hả?
Takatsuki buông một tiếng thở dài, choàng cánh tay lực lưỡng lên vai bạn mình.
Ý tưởng lấy Sayoko không làm cậu hài lòng hả? Hay bởi vì việc đó do tớ đề nghị làm cậu không thích.
-Chẳng sao cả. Cái làm tớ hơi khó chịu đó là dường như cậu dự định điều đó như một kiểu giao kèo giữa hai thằng mình… Đó…dó là vấn đề về mặt ý nhị.
- Đó không hề là một kiểu giao kèo, Takatsuki nói. Cậu yêu Sayoko đúng không? Cậu cũng rất yêu Sara, hay là tớ nhầm? Đó không phải là những điều quan trọng nhất hay sao? Câu hơi phức tạp hoá vấn đề, tớ hiểu điều đó. Nhưng với tớ, cậu chỉ có vẻ như đang cố cởi cái quần sịp của mình mà không cởi quần dài trước đó, thế thôi.
Junpei không đáp lại. Takatsuki cũng im lặng. Anh không có thói quen im lặng lâu như thế. Đi cạnh nhau, hơi thở gặp không khí

lạnh tạo thành những vệt hơi trắng, hai người tiếp tục đi tới nhà ga trong lặng lẽ.
- Suy cho cùng thì cậu có ý tốt chả để làm khỉ gì và hơi phần ngu ngốc, Junpei nói.
- Cậu có thể nói thế cũng được, Takatsuki trả lời, cậu hoàn toàn đúng. Tớ không hề phủ nhận. Tớ đang làm cho cuộc sống tớ lộn tùng phèo cả lên. Nhưng nghe này Junpei, không có thể ngăn cản được điều đó xảy ra, cũng chẳng thể dừng lại được. Tớ cũng không thể, tớ chẳng biết tại sau lại xảy ra như thế. Tớ cũng không thể giải thích. Nhưng điều đó đã xảy ra, vậy thôi. Và ngay cả điều đó không diễn ra lúc này thì cũng sẽ một lúc nào đó, sớm hay muộn.
Junpei có cảm giác đã nghe kiểu lý luận này ở đâu đó.
-Chắc là cậu quên những gì cậu đã nói vào đúng đêm Sara chào đời ? Rằng Sayoko là người phụ nữ tuyệt với nhất trên đời? Cậu còn nhớ không? Rằng cậu không đổi cô ấy để lấy bất cứ ai trên thế gian này?
- Điều đó luôn đúng, điều đó không thay đổi. Nhưng đôi khi mọi việc không diễn ra một cách đúng đắn chỉ vì lý do này.
-Tớ không hiểu cậu muốn nói gì.
- Và cậu chẳng bao giờ hiểu hết, Takatsuki nói rồi lắc đầu.
Hai năm trôi qua từ ngày chia tay, Sayoko vẫn chưa quay lại công việc ở trường. Junpei giới thiệu cô cho một người quản lý nhà xuất bản và cô tham gia dịch thuật. Sayoko làm rất tốt. Không chỉ có năng khiếu về mặt ngôn ngữ, cô còn có khả năng viết rất tốt. Cô thực hiện công việc một cách nhanh chóng với sự cẩn thận và hiệu quả. Người quản lý kia thực sự hài lòng với chất lượnh công việc mà cô làm, và một tháng sau bản dịch đầu tiên, ông giao cho cô dịch hẳn cả một tác phẩm văn học lớn. Công việc này đượoc trả không thật cao nhưng cũng góp thêm vào phần trợ cấp Takatsuki gửi cho cô hàng tháng. Với 2 khoản này cho phép cô và Sara có một cuộc sống khá thoải mái.
Takatsuki, Sayoki và Junpei tiếp tục gặp nhau thường xuyên mỗi tuần, ăn tối cùng với Sara. Đôi khi vì vướng bận làm phóng sự, Takatsuki không tới được, khi đó thì Sayoko, Jupen và Sara ăn tối cùng nhau mà không có anh. 3 người yên tĩnh bên bàn ăn giống như cuộc sống thường ngày của một cặp vợ chồng với một đứa con. Bất cứ ai nếu không quen hek thì đều nghĩ đó là một gia đình bình thường. Junpei tiếp tục viết truyện ngắn với nhịp độ thường có, và tập truyện ngắn thứ tư của anh “Ánh trăng lặng lẽ” xuất

bản khi anh ba mươi lăm tuổi nhận được giải thưởng văn học dành cho các tác giả chưa có tiếng. Truyện ngăn cùng tên được dựng thành phim. Ngoài mấy tập truyện ngắn, Junpei còn viết nhiều tác phẩm phê bình âm nhạc, một cuốn sách về nghệ thuật làm vườn, dịch một tập truyện ngắn của John Updike. Các tác phẩm của anh được đón nhận nồng nhiệt bởi giới phê bình. Anh phát triển phong cách riêng cho phép anh viết những câu ngắn gọn và thuyết phục bằng sắc thái tinh tế đầy hình ảnh cộng với nhịp điệu âm thanh trầm lắng sâu sắc. Anh có một lượng độc giả trung thành và thu nhậpcũng trở nên ổn định. Từng bước một anh đảm bảo cho mình vị trí của một nhà văn thực sự.
Junpei tiếp tục suy nghĩ nghiêm túc về việc cầu hôn Sayoko. Đôi khi anh nghĩ về việc đó súốt cả đêm, không ngủ cho tới lúc trời sáng. Điều đó cũng ảnh hưởng tới công việc của anh. Nhưng mãi vẫn chẳng đưa đến quyết định dứt khoát. Nghĩ kĩ lại thì, ngay tư fban đầu quan hệ của anh với Sayoko luôn được xác định bởi một ai khác chứ không phải anh. Junpei luôn ở trong trạng thái bị động. Chính Takatsuki làm quen với anh, chọn anh trong trông số bạn bè trong lớp và tạo nên nhóm bộ ba. Rồi, cũng chính Takatsuki cưới Sayoko, có con với cô rồi rời bỏ cô. Và giờ đây cũng chính Taka thúc dục Junpei cưới cô. Dĩ nhiên là Junpei yêu Sayoko, anh không mảy may nghi ngờ điều này. Và đó là cơ hội lý tưởng để hai người cuối cùng có thể gắn kết với nhau. Dĩ nhiên là Sayoko sẽ không từ chối lời cầu hôn của anh. Điều này anh cũng biết rõ. Nhưng, tất cả như thế đối với anh có vẻ như quá hoàn hảo? Đâu là quyết định của riêng anh cho tất cả những chuyện này? Anh vẫn cứ chần chừ và không đưa đến quyết định dứt khoát nào cả. Và lúc đó thì trận động đất xảy ra.
Junpei đang ở Tây Ban Nha trong thời điểm đó. Anh làm một phóng sự ở Barcelone cho một tờ tạp chí của công ty hàng không. Một đêm khi quay về khách sạn, anh bật vô tuyến lên để xem thời sự: Anh thấy hình ảnh những cột khói đen bốc lên trên những con đường đổ nát, người ta có cảm giác như thành phố bị một trận ném bom tàn phá. Vì bản tin bằng tiếng Tây Ban Nha nên Junpei không hiểu được ngay nó liên quan đến vùng nào. Tuy nhiên anh nhận ra nhanh chóng đó là Kobe. Không nghi ngờ gì nữa: Những cảnh sắc của thời thơ ấy, con đường đi qua Ashiya hoàn toàn bị phá huỷ.
-Ông là người gốc vùng Kobe phải không? Anh thợ nhiếp ảnh đi cùng anh hỏi?

-Vâng.
Nhưng Junpei không có ý định gọi điện về nhà bố mẹ anh. Sự bất hoà giữa họ quá sâu sắc, lại diễn ra trong một thời gian dài nên hầu như chẳng có chút cơ may nào hoà giải. Junpei mua vé máy bay, quay về Tokyo, quay lại cuộc sống quen thuộc của anh. Anh không xem vô tuyến và cũng không đọc báo nữa. Khi người ta nói về trận động đất thì anh im lặng. Đó là một cú sốc cho cái quá khứ mà anh chôn chặt từ rất lâu. Anh thậm chí không hề quay trở lại Kobe kể từ ngày anh tốt nghiệp đại học. Tuy nhiên, những hình ảnh tang thương trên màn ảnh truyền hình Tây Ban Nha thổi bùng lên vết thương đau nhói trong anh. Thảm hoạ khủng khiếp với nhiều nạn nhân đó dường như chuyển sâu vào mọi mặt của cuộc sống Junpei, không ồn ào mà thẳm sâu bên trong. Anh cảm thấy cô đơn cùng cực
Vào sáng sớm chủ nhật lúc họ cùng nhau tới sở thú thì Junpei nhận được điện thoại của Takatsuki.
- Tớ phải bay đến Okinawa bây giờ. Anh giải thích, tớ phải thực hiện cuộc phóng vấn cá nhân với ông tỉnh trưởng ở đó. Cuộc phóng vấn diễn ra trong vòng một tiếng. Tớ rất tiếc nhưng ba người cứ tới sở thú đi nhé. Bà u em kia sẽ không giận tớ, hi vọng thế.
Junpei tới sở thú Ueno cùng Sayoko và Sara. Anh nâng cô nhóc lên bằng hai cánh tay để chỉ cho nó thấy mấy con gấu.
- Có phải đó là Masakichi không ? Cô nhóc vừa hỏi vừa chỉ tay về phía con gấu to lớn và có màu đen nhất.
- Không, không phải là Masa, Masa bé hơn, và có vẻ rất thông minh. Đấy chính là Tokichi, chú gấu béo thô thiển.
- Tonkichi ! Sara gọi nhiều lần về hướng con gấu, nhưng nó chả thèm chú ý.
Sara quay về phía Junkei.
- Này Jun, Jun kể cho cháu nghe chuyện về Tonkichi nhé ?
-Ah nghe này, Jun thấy hơi cáu, vì Jun không biết những câu chuyện vui vẻ liên quan đến Tonkichi. Nó không giống như Masakichi, con thấy không, nó chỉ là một con gấu bình thường, không biết nói cũng không biết làm tính.
-Nhưng ít nhất nó cũng có một cái gì đó hay ho chứ, dù chỉ là một...
- Ừ, đúng thế, Ngay cả con gấu bình thường nhất cũng có ít nhất một điều hay ho nào đó. Đúng, Jun quên mất, Tonchiki, con thấy đó…

- Tonkichi, Sara đính chính một cách nhanh nhẩu.
- Xin lỗi, Tonkichi, tất cả những gì mà chú biết là bắt cá hồi. Khi nó còn sống ngoài thiên nhiên, nó thường trốn sau một mỏm đá trên dòng sông, và tóm những chú cá hồi bơi qua. Cần phải nhanh nhẹn để làm được việc đó. Tonkichi không phải là một chú gấu thông minh, nhưng chú biết bắt cá hồi nhanh hơn bất kì chú gấu nào khác trên núi. Nhưng vì chú không biết nói tiếng người nên chú không thế bán số cá thừa của mình ở chợ.
- Chẳng sao, dễ mà, Sara nói, chỉ cần Tonkichi đổi số cá hồi thừa lấy mật ong của Masakichi. Masa có rất nhiều mật ong thừa không thể ăn hết, đúng không ạ ?
- Chính xác, con hoàn toàn có lý. Và quả thực Tonkichi cũng có ý tưởng như con vậy. CHú đã đổi cá hồi lấy mật ong của Masa, việc đó cũng làm hai chú gấu hiểu nhau hơn. Tokichi nhận ra là Masa không phải là một chú gấu kiêu căng như chú từng nghĩ, và Masakichi cũng thấy Tonkichi không phải là một chú gấu to béo thô thiển. Hai chú gấu trở thành bạn bè, chúng gặp nhau thường xuyên, nói với nhau đủ thứ chuyện. Cả hai trao đổi những hiểu biết với nhau, cũng kể những câu chuyện hài hước. Tonkichi cố sức để bắt cá hồi, còn Masa cố kiếm mật ong ! Nhưng một ngày đẹp đẹp trời, chợt có một tiếng sét ầm vang, và cá hồi biến mất khỏi dòng sông…
- Một tiếng sét ???
- Một tiếng sét trên bầu trời quang đãng, có nghĩa là, đột nhiên, Sayoko giải thích.
Đột nhiên cá hồi biến mất khỏi lòng sống, Sara nói bằng giọng chán nản, nhưng tại sao chứ ?
- Tất cả cả hồi trên trái đất tổ chức một cuộc họp để bàn bạc và đi đến quyết định là không bơi vào dòng song này nữa, tại vì ở đây có một chú gấu bắt cá hồi quá thành thạo. Bất đầu từ lúc đó, Tonkichi không kiếm được con cá hồi nào nữa. Thi thoảng chú tóm được một chú ếch nhỏ gầy gò để ăn, nếu có cái gì đó khó ăn nhất thì đó là một chú ếch gầy còm.
- Tội nghiệp Tonkichi ! Sara nói
- Có phải vì thế nên cuối cùng người ta đưa Tonkichi vào sở thú không ? Sayoko hỏi.
- Chuyện đó lại là một câu chuyện dài khác, Junpei đáp.
ANh ho và lại tiếp tục :
- Nhưng tóm lại căn bản là thế.
- Thế Masakichi không giúp gì Tokichi sao ? Sara hỏi.

- Có chứ, dĩ nhiên là có, Ma sa cố gắng giúp đớ Tonkichi, Masa là bạn tốt nhất của Tonkichi mà. Bạn bè là để giúp đỡ nhau mà. Masa chia số mật ong của mình với Tonkichi mà không đòi hỏi gì cả. Nhưng tonkichi lại nói : « Không, tớ không thể để cậu làm thế, tớ có cảm thấy lợi dụng lòng tốt của cậu. » Masakichi trả lời « Đừng nói như thể chúng mình là những kẻ xa lạ, Tonkichi, nếu tớ rơi vào hoàn cảnh của cậu, tớ chắc là cậu cũng làm như tớ thôi, đúng không ? »
-Dĩ nhiên, Sara nói đồng thời gật đầu rất mạnh.
- Nhưng quan hệ của hai chú khôn không kéo dài lâu mãi. Sayoko tham gia vào.
- Đúng thế, Junpei tiếp lời “Cậu và tớ, Tonkichi nói, chúng mình xem nhau như những người bạn, không có nghĩa là một người chỉ cho và một người chỉ biết nhận. như thế không thực sự là tình bạn. vậy nên, nghe này Masa, tớ sẽ xuống núi, và thử vận may của mình xem sao. Và nếu chúng ta lại gặp nhau, tớ và cậu ấy, cậu sẽ lại là bạn tốt nhất của tớ”. Và thế là hai chú gấu xiết chặt tay và tạm biệt. Nhưng khi Tonkichi xuống núi thì chú đột nhiên rơi vào bẫy của thợ săn. Bởi vì chú không biết rõ về thế giới, cũng không có tính nghi nhờ. Chú đánh mất tự do và bị nhốt vào chuồng thú.
- Tội nghiệp quá.
- Đáng lẽ cậu phải tìm một kết cục vui vẻ hơn. Đại loại như kiểu “Hai chú gấy gặp lại nhau và sống hạnh phúc với nhau mãi mãi”. một lúc sau Sayoko nói với Junpei.
-Tớ không tìm được một kết cục nào hay ho cả, Junpei đáp.
Đêm ấy, Sayoko, Junpei và Sara ăn tối cùng nhau như thường lệ trong căn hộ nhỏ của Sayoko.
Sayoko nấu mỳ và làm tan đông hộp xốt cà chua vừa khe khẽ hát bản la Truite của Schuber trong khi Junpei làm salade đậu xanh trộn với hành. Hai người mở một chai vang và uống mỗi người một ly, trong khi Sara thì uống nước cam. Tiếp sau, khi đã sắp xết lại bát đĩa, Junpei đọc cho Sara một đoạn chuyện trong cuốn sách có kèm hình. Khi anh đọc xong sách thì cũng đến giờ cô nhóc phải đi ngủ, nhưng Sara không chịu đi ngủ.
- Maman này, làm trò nịt ngực đi, con bé yêu cầu.
Sayoko đỏ mặt.
- Đừng vớ vẩn, mẹ không thể làm trước mặt khách được.
- Nhưng đây không phải là khách, đây là Jun mà.
- Chuyện gì thế? Junpei hỏi.
- Oh chỉ là một trò dở hơi ấy mà.

- Maman phải cởi nịt ngực của mình ra, đặt nó lên bàn rồi mặc lại trong khi một tay vẫn để trên bàn. Không được cử động tay này, nếu không maman sẽ thua cuộc. Còn chúng ta sẽ tính xem bao thời gian để làm việc đó. Jun thấy đó mẹ rất giỏi.
- Thôi nào, đủ rồi, Sayoko vừa nói vừa lắc đầu. Đó là một trò đùa giữa mẹ và con ở nhà thôi, mẹ thấy ngượng nếu phải làm trước mặt ai khác.
- Ha, trò đó có vẻ nhộn đấy, Junpei nói.
- Nào làm đi, xin maman đấy, hãy thể hiện cho Jun thấy, chỉ một lần là đủ, xin maman đấy, con hứa là ngủ ngay sau đó.
- Thôi được, Sayoko nói.
Sau đó con phải ngủ, hứa nghe? Nào đếm từ một đến ba, mẹ sẽ bắt đầy, nhìn kĩ nhé nhóc.
Sayoko mặc chiếc áo pull lớn màu đen cổ chui. Cô đặt hai tay lên bàn và nói " Một, hai, ba", rppò tay phải thò vào ống tay áo pul như thể một con rùa đang thụt đầu vào mai, rồi cô kéo rụt nhẹ cổ, rồi chìa tay phải ra, đặt tay lên bàn, đến lượt dùng tay trái thò vào áo pull, Sayoko quay nhẹ đầu, và tai trái lại chìa ra, kéo theo cái áo nịt ngực màu trắng. Cô làm nhanh đến mức kinh ngạc. Cái áo nịt ngực đột nhiên biến mất trong ống tay, tay trái lại thò ra, tay phải thò tiếp vào ống ao, cổ hơi cựa quậy, tay phải thò ra rồi Sayoko chìa hai tay lên bàn: Xong
-Hai lăm giây, Sara kêu lên, Maman thật tuyệt vời, mâman đã lập kỉ lục mới, hôm trước nhanh nhất là ba sáu giây.
Junpei vỗ tay
-Tuyệt vời, như trò ảo thuật vậy
Sara vỗ hai tay. Sayoko đứng dậy nói:
- Rồi, trò chơi đã kết thúc, bây giờ thì đi ngủ như đã hứa nào.
Sara hôn nhẹ lên má Junpein và đi ngủ.
Sau khi kiểm tra xem con bé đã ngủ yên giấc, Sayoko quay ra ngồi xuống canapé trong phòng khách và thú thật:
thực ra thì thì tớ đã gian lận.
- Gian lận?
- Ừ, tớ không mặc lại áo ngực mà thả sau lưng để nó rơi xuống đất.
Junpei cười.
- Bà mẹ gian dối.
- Tớ muốn tạo một kỉ lục mới, Sayoko vừa nói vừa cười, hai mí mắt nheo lại.
Đã lâu lắm rồi Junpei không thấy cô cười một cách thoải mái như

thế. Anh cảm thấy như dòng thời gian chao đảo trong anh, như một tấm ridô rung lên trước gió. Khi anh chìa tay choàng lên vai Sayoko, cô đột nhiên nắm chặt tay anh. Hai người ôm ghì lấy nhau trên canapé, siết chặt lấy nhau như thể hoàn toàn tự nhiên, hai môi tìm đến nhau. Không có gì thay đổi từ lúc hai người chỉ mới 19 tuổi, đôi môi của Sayoko vẫn nguyên vị ngọt ngào như thuở ấy. Đáng lẽ chúng mình phải như thế này ngay tù đầu, Sayoko thì thầm khi khi cả hai đã ở trong phòng ngủ. Nhưng chỉ cậu là người duy nhất không biết gì, cậu chẳng chịu hiểu gì cả cho tới khi những con cá hồi biến mất khỏi lòng sông...
Cả hai cởi quần áo, nhẹ nhàng ghì lấy nhau, ôm chặt nhau một cách vụng về như thể hai thiếu niên làm tình lần đầu tiên. Người này kiếm tìm sự hiện hữu của người kia, rồi Junpei vào trong Sayoko. Cô đón nhận anh vào toàn vẹn trong cô. Nhưng Junpei không thể tin được thực tế đang diễn ra. Anh cảm giác như đang đi qua một câu cầu hoang vắng và dài vô tận trong ánh sáng mờ ảo. Sayoko phản kháng lại từng cử động của anh. Nhiều lần anh muốn phóng ra trong cô nhưng kìm lại. Anh sợ nếu mình làm như thế, anh sẽ bị đánh thức và nhận ra là mình đang mơ.
Đúng lúc đó thì Junpei nghe thấy tiếng cọt kẹt nhẹ sau lưng anh: Cánh cửa phòng mở ra nhè nhẹ. Ánh sáng từ phía hành lang rọi qua cánh cửa vừa hé mở chiếu thẳng vào giường ngủ. Jupein đứng thẳng dậy và quay đầu ra nhìn: Sara đang đứng ngay cửa. Sayoko lấy lại hơi, nhẹ nhàng dịch ra khỏi người Junpei, cô kéo chăn lên che tận ngực, tay giữ chặt một đầu rìa.
Sara không khóc, không la hét. Cô nhóc đơn giản là đang đứng, bất động, tay giữ chặt nắm cửa và chằm chằm nhìn hai người. Nhưng thực ra thì con bé không nhìn thấy họ. Mắt nó dính chặt vào sự vô định.
Sara, Sayoko gọi.
- Chính lão già bảo con đi sang đây. Con bé nói.
Nó nói với giọng lờ đờ, như thể vừa thoát khỏi một cơn ác mộng.
- Lão già nào ? Sayoko hỏi.
Lão già động đất. Ông ta vừa thức con dậy và bảo : Đi nói với mẹ của mày là ta đã mở nắp hộp để nhốt mọi người vào đó và ta đang đợi ở đây. » Ông ta bảo con nói với maman thế và như thế maman sẽ hiểu.
Đêm đó, Sara ngủ trên giường của Sayoko. Junpei vác chăn ra canapé nằm, nhưng anh không tài nào ngủ được. Anhìn cái vô tuyến ở ngay đối diện anh một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào cái

màn hình đen. CHúng đã ở phía sau, anh biết điều đó, chúng đã mở nắp hộp và chúng đang đợi ở đó. Cơn rùng mình lạnh ngắt chạy dọc xương sống anh và kéo dài mãi đến lúc trời sáng.
Từ bỏ ý định ngủ tiếp. Anh đi vào nhà ăn, pha cafe. Trong lúc anh ngồi uống cafe, anh thấy cái gì đó mềm mền dưới bàn chân. Là chiếc áo nhực của Sayoko. Nó vẫn nằm ở đây từ đêm qua. Anh nhặt nó lên, vắt lên ghế. Đó là một chiếc áo ngực đơn giản không hề có đăng ten. Một thứ đồ lót không khiến ta nghĩ là đồ lót.Vắt vào lưng ghế, cho tới lúc bình minh. Dường như cái nịt ngực ấy trở nên một nhân chứng vô tình của một khoảng thời gian từ lâu lắm.
Junpei lại nghĩ về năm đầu tiên ở trường đại học. Giọng nói ấm áp của Takatsuki, khi lần đầu tiên anh nói với Junpei văng vẳng bên tai anh :
-Cậu đi ăn với tớ không ?
Takatsuki cười một cách thân ái như muốn nói : « Cuộc sống sẽ ngày một trở nên đẹp đẽ hơn với chung ta, rồi cậu sẽ thấy. ». « Hai thằng đã đi ăn ở đâu vào ngày đó nhỉ. »Junpei tự hỏi. Và ăn những gì không biết ? » Không thế nhớ nổi. Điều đó không thật quan trọng, chắc thế, không sao…
-Tại sao cậu lại rủ tớ đi ăn ? Vào ngày đó Junpei đã hỏi người bạn mới như thế.
Takatsuki mỉm cười, ngón tay sờ bên thái dương và trả lời Junpei bằng vẻ chắc chắn :
-Tại vì tớ có tài kết bạn với những người tớ cần phải kết bạn, ở mọi lúc và mọi nơi.
Takatsuki có lý, Junpei nghĩ, tách cafe vẫn ở trước mặt anh. Dĩ nhiên là Takatsuko có tài làm bạn với những người tốt. Nhưng điều đó là chưa đủ. Tìm thấy một người tốt mà người ta có thể tiếp tục yêu thương trên suốt chặng đường đời, đó lại là một việc khác. Junpei nhắm mắt và mơ màng nghĩ về sợi chỉ thời gian dài đã trôi qua trong anh. Anh không muốn tin rằng nó đã trôi qua một cách vô ích, vô nghĩa. Anh sẽ cầu hôn Sayoko vào lúc bình minh, ngay khi cô thức dậy. Bây giờ thì anh đã quyết định. Anh không còn do dự nào nữa. Không thể tiếp tục lãng phí dù chỉ là một giờ. Chú ý để không gây tiếng động, anh hé mở cánh cửa phòng để nhìn Sayoko và Sara ngủ vùi trong chăn. Sara quay lưng về phía mẹ, Sayoko đặt một tay lên vai cô nhóc. Junpei vuốt nhẹ đầu mái tóc Sayoko và sờ nhẹ lên đôi má hồng bầu bĩnh của Sara. Cả hai người không hề động đậy. Junpei ngồi cạnh chân giường, tựa lưng

vào tường và nhìn Sayoko và Sara ngủ đến lúc trời sáng.
Vừa nhìn kim đồng hồ treo tường chạy, anh vừa suy nghĩ phần tiếp theo của câu chuyện mà anh sẽ kể cho Sara. Trước tiên cần nghĩ ra một kết cục hợp lý. Tokichi không thể bị nhốt vào chuồng thú một cách vô lý như thế. Cần phải tìm ra cách nào đó để nó thoát khỏi cảnh ngộ đó. Junpei xem lại toàn bộ câu chuyện từ đầu. Hàng loạt ý nghĩ nảy sinh trong đầu anh, dần dần càng rõ ràng ràng hơn.
« Tonkichi có ý tưởng làm bánh mật ong bằng số mật ong Masakichi kiếm được. Sau khi thử làm chú nhận thấy là mình rất có năng khiếu làm những chiếc bánh ngon và giòn tan. Masakichi mang bánh xuống thị trấn để bán cho người dân. Mọi người rất thích bánh mật ong của Tonkichi làm và bánh được bán như những chiếc bánh mì con con. Vậy là, Masakichi và Tonkichi không bao giờ rời xa nhau nữa, sống hạnh phúc với nhau trên núi và mãi là những người bạn tốt nhất thế gian này. »
Sara chắc hẳn sẽ thích cái kết cục này. Và dĩ nhiên là Sayoko cũng thích.
« Giờ đây, mình sẽ viết một thể loại truyện ngắn khác, Junpei nghĩ, ví dụ mình sẽ kể câu chuyện một người đàn ông chờ đợi màn đêm kết thúc, vừa mơ mộng một cách nhẫn nại về thời khắc một ngày mới đến lúc anh có thể ôm chặt người anh yêu thương vào lòng trong anh sáng dịu nhẹ của buổi ban mai. Nhưng lúc này thì mình phải ngồi ở đây và ngắm nhìn hai người phụ nữ ngủ. Cho dù ai đó muốn làm đau hai người, mình sẽ không để họ bị nhốt vào những cái hộp phi lý, ngay cả khi bầu trời đổ sụp xuống, ngay cả khi trái đất vở tan làm hai mảnh trong tiếng ầm ầm ».

*Copy right reserved by Juriste**
Dịch từ bản tiếng Pháp của tập " Sau trận động đất".

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.
Đánh máy: Juriste
Nguồn: Juriste
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 16 tháng 7 năm 2007